

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 458/2025-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Petrom Ličákom, advokátom, Záhradná 19/468, Kapušany, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 11Co/38/2024-161 z 28. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom krajského súdu v civilnom spore.

II.

2. Sťažovateľ sa žalobou z 26. októbra 2023 proti žalovanej domáhal zaplatenia 2 162 eur za to, že od 20. októbra 2020 do 19. októbra 2023 užívala časť jeho pozemku. Nebolo sporné, že žalovaná túto časť pozemku užívala a 18. júna 2023 bola v inom spore právoplatne zamietnutá jej žaloba, ktorou proti sťažovateľovi žiadala určiť vlastnícke právo k časti pozemku. Žalovaná však vzniesla námietku premlčania a tvrdila, že sťažovateľ už v roku 2019 vedel, že časť jeho pozemku užíva neoprávnene. Podľa okresného súdu premlčacia doba začala plynúť až potom, ako sa sťažovateľ 19. októbra 2023 zo znaleckého posudku dozvedel o výške svojho nároku, a preto nebola rozhodná výzva sťažovateľa z 9. marca 2020, ktorou žalovanú vyzval na odstránenie jej stavieb z pozemku.

3. Na odvolanie žalovanej krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným rozsudkom zmenil rozsudok okresného súdu a sťažovateľovi priznal 1 429,47 eur a vo zvyšnej časti jeho žalobu zamietol. Vychádzal z toho, že podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Pre začatie plynutia tejto lehoty

podľa krajského súdu nebola rozhodná vedomosť sťažovateľa o znaleckom posudku o výške bezdôvodného obohatenia, ale to, že sťažovateľ o užívaní časti svojho pozemku žalovanou musel vedieť 9. marca 2020, keď ju vyzval na odstránenie stavieb. Preto doba podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka začala plynúť 10. marca 2020 a uplynula 10. marca 2022, no vzhľadom na to, že ide pretrvávajúci stav, nepremlčaný je nárok sťažovateľa za obdobie dvoch rokov pred podaním žaloby, teda od 26. októbra 2021 do 19. októbra 2023, čo zodpovedá obohateniu žalovanej 1 429,47 eur. Vo zvyšnej časti za obdobie od 20. októbra 2020 do 25. októbra 2021 je tak nárok sťažovateľa podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka premlčaný, keďže plynutie tejto subjektívnej doby nie je viazaný na vedomosť sťažovateľa o výške bezdôvodného obohatenia. Opačný záver by viedol k tomu, že sťažovateľ by si svojím konaním mohol posúvať stanovenie začiatku plynutia premlčacej doby.

III.

4. Sťažovateľ namieta nesprávne právne a skutkové závery týkajúce sa posúdenie začatia plynutia lehôt na vydanie bezdôvodného obohatenia. Rozsudku krajského súdu vytyka, že začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby mal ustáliť najskôr na 18. jún 2023, keď bola právoplatne zamietnutá žaloba žalovanej o určenie vlastníckeho práva. Podľa sťažovateľa to, že žalovanú 9. marca 2020 vyzval na odstránenie stavieb, nie je dôvodom, že objektívne si bol vedomý toho, že žalovaná sa na jeho úkor bezdôvodne obohacuje, osobitne ak žalovaná na túto výzvu reagovala žalobou o určenie vlastníckeho práva.

IV.

5. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá. Konanie o ústavnej sťažnosti nie je pokračovaním konania pred všeobecnými súdmi a ústavný súd nerozhoduje vo veci samej, ale preskúmava, či nie sú skutkové a právne závery všeobecných súdov zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, teda z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň či majú za následok porušenie základného práva alebo slobody (III. ÚS 353/2024, III. ÚS 619/2021). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákona všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 18/2025, III. ÚS 122/2021, III. ÚS 100/2022).

6. Nemožno dospieť k záveru, že by rozsudok krajského súdu bol či už skutkovo, alebo právne mylný. Preto je vylúčená možnosť porušenia sťažovateľom uvedených ústavných práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Skutkové východisko spočívajúce v tom, že sťažovateľ 9. marca 2020 vyzval žalovanú na odstránenie jej stavieb zo svojho pozemku, nebol nijak sporný. Ak sťažovateľ žalovanú vyzval na odstránenie stavieb, musel vedieť, že ich vlastní žalovaná, a preto sa ich umiestnením na časti jeho pozemku bezdôvodne obohacuje. Preto nemožno dospieť ani k záveru, že by právne posúdenie tejto skutočnosti krajským súdom podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka bola mylné. Okrem toho krajský súd sťažovateľovi jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvod, pre ktorý z pohľadu účelu § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je dôvod na to, aby vo vzťahu k začatiu plynutia premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka boli

zohľadnené akékoľvek ďalšie okolnosti, ktoré nastali v jeho komunikácii so žalovanou, v spôsobe uplatnenia jeho nároku a v tom, že žalovaná proti nemu viedla neúspešný spor o určenie vlastníckeho práva.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. augusta 2025

Robert Šorl
predseda senátu